

COLUMN GEZONDHEID

Het nieuwe jaar is alweer enkele weken oud. Het einde van het winter nadert en de vogels fluiten een eerste voorzichtig lentedeuntje. Hier in het Limburgse wordt het winterseizoen sinds jaren afgesloten met de bijzondere internationale kunst- en antiekbeurs TEFAF in Maastricht. Een gebeurtenis waar ik me elk jaar opnieuw op verheug. Een 'museum' van wereldformaat in een bijzondere ambiance. Telkens weer een lust voor het oog.

Over kunst gesproken: onlangs verscheen in het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde een artikel van collega Keeman, chirurg te Amsterdam, met de naam "Cosmetische chirurgie en de hoofdenbakker van Eeclo". De samenvatting van dit artikel luidt: "De legende van de hoofdenbakker van Eeclo, een imaginair cosmetisch chirurg. Het artikel maakt duidelijk dat verbetering van de menselijke fysionomie al halverwege de 16e eeuw veel aantrekkingskracht uitoefende. Om de deugdelijkheid van de behandelaar duidelijk te maken, gebruikte men toen en ook in latere eeuwen graag een certificaat waarop de bijzondere kennis en kunde van de heelmeeester werd getoond. Beide verschijnselen kan men ook in de hedendaagse kranten en tijdschriften vinden." Eeclo is een plaatsje tussen Brugge en Gent. De toenmalige bakker kon op verzoek het hoofd van de cliënt verwijderen, smeerde het in met een vocht, om het hoofd te beschilderen naar de wens van de cliënt en vervolgens af te bakken in zijn oven. Het bloeden ging hij tegen door tijdelijk een groene kool op de romp te plaatsen. De kopergravure met een afbeelding van bovenstaande legende is te zien in het Historisch Museum te Rotterdam. De legende maakt ons duidelijk dat wensen tot correctie van het lichaam echt niet alleen van deze tijd zijn.

Verderop in zijn artikel toont Keeman nog een afbeelding van 'De reizende chirurgijn' (Rijksmuseum te Amsterdam) en van 'Drie overliden van het chirurgijngilde te Amsterdam' (Amsterdams Historisch Museum). Deze schilderijen laten zien dat de chirurgijn ook toen al aan het publiek zijn kennis en vaardigheden kenbaar wilde maken door certificaten aan de muur te hangen. Tevens ziet men op deze doeken afbeeldingen van voor en na de behandeling. De auteur besluit het artikel met de opmerking, met een ondertoon van lichte ironie, dat het kennelijk voor de (ijdele) dokter van belang is te bewijzen aan het publiek dat hij wel degelijk gediplomeerd is.

Ik moet u zeggen dat ook in mijn spreekkamer de diverse diploma's aan de muur hangen. Niet zo zeer uit ijdelheid als wel uit oogpunt van kwaliteitszorg. De patiënt moet kunnen controleren of de dokter gecertificeerd, lees gediplomeerd, is. Men kan, en mag, er niet altijd blind op vertrouwen dat de witte jas ook echt een dokter is. Soms vertellen patiënten mij dat ze elders advies hebben gekregen. Bij navraag blijkt dat er een 'ambassadrice van de plastische chirurgie' het intakegesprek heeft gedaan. Zeker nu de plastische esthetische chirurgie zo in de belangstelling staat en de vraag ernaar steeds toeneemt, is het van belang dat de patiënt kan, en zelfs zou moeten, verifiëren of men een heuse specialist tegenover zich heeft.

Dr. R. Roddi,
plastisch chirurg